

Si fi fost experienta infricositoare cu albinele sau si fi fost domul puternic după părinți ce săcea ascuns în sufletele lor? Mai puțin conta acum, era pentru prima dată când își doreau cu adevărat să facă orice era necesar pentru a-și aduce părinți înapoi.

— Hui, doze arată-mi direcția și să nu mai pierdem nicio secundă, spuse Marcus.

— Va trebui să urmăm cursul râului până la graniță.

Marcus păși în afara lanului de iarbă și privi cu încredere în depărtare. „Ce potrivire...”, se gândi el. Era chiar în drumul lor. Sau poate că nu era nicio potrivire, poate că apa cea menită să se întâmpile.

Copiii își luară ceva provizii pentru drum. Nu știu cât de mult urmau să meargă și încetaseră să fie prevăzută. Apoi o porniră la drum formând un șir în care mergeau doi câte doi, cu cei mai mari poziționați în față și în spate, protejându-i pe cei mai mici, aflați la mijloc. Marcus mergea și el în față grupului alături de Hui, în vreme ce Beau venea alături de But și Gina. Nu departe de aceștia apărea cu mare voioșie Zec împreună cu cele două fetițe. Plecaseră la răboi.

III. Orice problemă are o rezolvare

Și făcuse unii și se uitaseră cu toții la mână de pe
varul, așa cum făcuse și până atunci. Zec mestecă
de zec niște foi de varul, Bran nu putea răbdător să se
abțină să-și lingă intrana blana pufoasă, Marcus uitase
cocoșat pe scunșul său privind în gol, în vreme ce Regi-
na se odăinea pe unul dintre paharele de pe masă.

— Trebuie să existe o soluție, moșniță Marcus,
fără să fie înșelătos.

— Care este soluția? Unde o găsim? întrebă Bran
oculându-l deșertăciv cuiva fire de blană care i se lipiseră
de lină. În, deșertăciv obișnuit, continuă el strimbân-
du-se.

Deodată, Marcus se ridică în cele patru labe și
incepu să dea fetele din coadă.

— Care... ar fi posibil...? se întrebă el și coborî
nerăbdător, privind spre intrarea în casă.

Cu înălț și umărul curbat, Marcus intră pe ușă și
se dădu glonț la cartea magică, pe care o aruncase mai
devreme în cășul de gunoi. Se ridică pe marginea coșului
și o apucă delicat, folosindu-și dinții. O puse pe jos și o
deschise atent. Citi în grabă primele pagini, pe care în
mai multe o dată, căutând disperat ceva ce i-ar fi salvat,

Plăseau pe apă rădăci, în vreme ce Marcus privea tot mai încetărit în mare.

— Va trebui să începem undeva, spuse el la un tacămut dat. Nu putem să doborâm pe pluta în mijloc, cine știe ce se poate întâmpla.

Nu trecu mult timp, ci Marcus văzi undeva pe dreapta o tălcă mare care își întindea ramurile bogate deasupra râului, creând astfel un mic tunel chiar aproape de mal. Se folosi înaint de bățul pe care îl avea și găsi pluta într-aceia, reușind să o fure cu dibăcie între niște plăci mai mari.

— Gata, o să începăm aici, spuse el tare mulțumit de felul în care se descurcase.

Erau frățuși de obșună. Deși nu mai făuseră nimic și începu pe jos, fuseseră și plăt de evenimentele și toate acestea se schimbaseră ca niște mici genuri învâzibile pe plouăle lor. Așa că nu erau mai și schimbări.

A doua zi, Marcus se trezi brusc, alertat de un zgomot ce se auzea din ce în ce mai tare undeva în vecinătatea lor. Era un zănet ce și cum clărea să fi levit ca pețre iarbă înaltă de pe câmpia din apropiere. Se așă în

